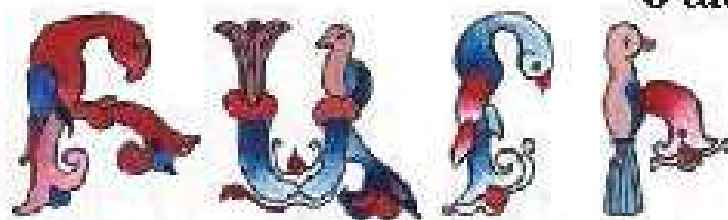

«Եկեք ինձի բոլոր յոգնած ու քեռնաւորուածներ...»

Մատթեոս 11:28

Հոկտեմբեր, 2022թ.,
N9 (141)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2022թ., N9 (141)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Անհավասար աշխատանք - հավասար վարձատրություն.....	1
Բանավեճ.....	3
Ամենալավ պատմությունը սիրո մասին.....	9
Կինդ արդեն մեռած է.....	11
Ծեր գնդապետը.....	15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույս ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Անհավասար աշխատանք - հավասար վարձատրություն

Մատթ. 20:1-16-ում «Այգիին բանվորները» առակի մեջ ասվում է. «Քանզի երկինքի քաղաքությունը տանուտեր մարդու մը նման է, որ առտուանց կանուխ ելաւ՝ իր այգիին համար բանուորներ բռնելու: Եւ բանուորներուն հետ օրը մէկ դահեկանի խօսք կապեց ու զանոնք դրկեց իր այգին: Եւ ժամը երեքին արեւները ելաւ՝ ուրիշները տեսաւ, որոնք շուկային մէջ պարապ կայներ էին. Ու ըսաւ անոնց, Դուք ալ գացէք իմ այգիս, և ինչ որ արժան է՝ կուտամ ձեզի: Անոնք ալ գացին. ու նորէն ժամը վեցին և ժամը իննին արեւները ելաւ՝ այնպէս ըրաւ: Եւ ժամը տասներմէկին արեւները ելաւ, ուրիշները գտաւ՝ որոնք պարապ կայներ էին, ու անոնց ըսաւ, Ինչո՞ւ հոս բոլոր օրը պարապ կայներ էք: Ըսին իրեն, Անոր համար որ մէկը մեզ վարձքով չբռնեց. ըսաւ անոնց, Դուք ալ այգին գացէք, ու ինչ որ արժան է՝ պիտի առնէք: Եւ երբ իրիկուն եղաւ, այգիին տէրը իր տնտեսին ըսաւ, Բանուորները կանչէ, և անոնց վարձքը տուր՝ վերջիններէն սկսելով մինչև առաջինները: Ու երբ եկան անոնք որ ժամը տասներմէկին գացեր էին, մէյմէկ դահեկան առին. Եւ առաջինները զայով՝ կրկարծէին՝ որ աւելի պիտի առնեն, ու անոնք ալ առին մէյմէկ դահեկան: Երբ առին՝ տանուտերոջ

դէմ տրտունջ կ'ընէին ու կ'ըսէին թէ Այդ վերջինները մէկ ժամ գործեցին, և զանոնք հաւասար ըրիր մեզի, որ օրուան ծանրութիւնը ու տաքութիւնը քաշեցինք: Անիկա պատասխան տուաւ անոնց մէմէկուն ու ըսաւ, Ընկեր, ես քեզ չեմ զրկեր. չէ՞ որ դուն ինծի հետ մէկ դահեկան խօսք կապեցիր. Առքուկդ ու գնա. Կ'ուզեմ որ այս վերջինին քեզի տուածիս պէս տամ: Միթէ ես իշխանութիւն չունի՞մ իմ բաներուս վրայ՝ ինչ որ ուզեմ ընելու. կամ թէ քու աչքդ չա՞րէ՞ որ ես բարերարեմ: Այսպէս յետինները առաջին պիտի ըլլան, և առաջինները յետին. վասնզի կանչուածները քիչ»:

Այս առակում մենք տեսնում ենք երկու խումբ բանվորներ: Առաջին խումբ բանվորների հետ տանուտերը օրը մէկ դահեկանի խօսք կապեց՝ պայմանագիր կնքեց ու ուղարկեց իր այգին աշխատելու: Երկրորդ խմբի բանվորներին ասաց՝ ինչ որ արժան է, կտամ ձեզի գնացե՛ք ու իմ այգում աշխատեցե՛ք: Այս երկրորդ խմբի բանվորները պայման չպահանջեցին ու որևէ բան չասացին՝ իսկ եթե չտաս, իսկ եթե քիչ տաս, ուղղակի վստահեցին այգու տիրոջը ու գնացին աշխատելու: Առաջին խմբի բանվորները գնացել էին աշխատելու առավոտ վաղ՝ ժամը 6-ին, իսկ երկրորդ խմբի բանվորները գնացել էին աշխատելու

տարբեր ժամերի՝ ոմանք՝ ժամը 3-ին, ոմանք՝ 6-ին, ոմանք՝ 9-ին և վերջում՝ նաև ժամը 11-ին: Օրական մեկ դահեկանը բանվորի համար համարվում էր լավ վարձատրություն: Եվ ահա օրն ավարտվեց, և յուրաքանչյուրին պետք է տրվեր իր վարձը: Վերջին եկածները, որ աշխատել էին ընդամենը մեկ ժամ, (ժամը տասնմեկին եկածները) ստացան մեկական դահեկան, նույնը ստացան ժամը 3-ին, ժամը 6-ին ժամը 9-ին եկածները. բոլորը՝ մեկական դահեկան: Եթե հաշվի առնենք, որ Իսրայելում օրն սկսվում էր առավոտյան ժամը վեցին, ուրեմն երկրորդ խմբի բանվորները, որ եկել էին ժամը 11-ին, աշխատել էին ընդամենը մեկ ժամ ($6+11=17$ այսինքն ժամը 5-ից մինչև 6-ը), ստացան մեկական դահեկան: Նույնքան ստացան նաև, ժամը 9-ին, ժամը 6-ին, ժամը 3-ին եկածները՝ բոլորն էլ մեկական դահեկան: Եվ ահա առաջիններին նույնպես տրվեց մեկական դահեկան, ու նրանք տրտնջացին տիրոջ դեմ. չէ՞ որ ամբողջ օրվա ծանրությունը և տաքությունը մենք քաշեցինք, մեզ էլ մեկ դահեկան, նրա՞նց էլ: Տերը պատասխանեց նրանց՝ չէ՞ որ ես ձեզ չեմ խաբել. ինչ պայմանավորվել էինք, ես ձեզ տվել եմ:

Հարց է առաջանում՝ ինչու այդպես վարվեց այգու տերը: Պատճառն այն է, որ առաջին բանվորները այդքան էլ չէին վստահում տանուտեր մարդուն, և դրա համար էլ պայման կապեցին: Երկրորդ կարգի բանվորները հավատացին ու վստահելով այգու տիրոջը՝ զնացին աշխատելու՝ առանց պայման կապելու, ինչպես առաքյալները, երբ Հիսուսը նրանց

ասաց, «...*իմ երևես եկեք ու ձեզ մարդոց որսորդ ընեն*», նրանք թողեցին իրենց ապրուստի միջոցն ու զնացին Հիսուսի երևից» (**Մաթթ.4:18-23**):

Սիրելիներս, այստեղ մի շատ պարզ բան կա. եթե, օրինակ, դու հավատում ու վստահում ես իմ խոսքերին, թեկուզ քեզ համար դրանք անհնարին թվան, ուրեմն դու պատվում, բարձրացնում ու սիրում ես ինձ: Դրա համար էլ, անշուշտ, եթե ես քեզ ուղարկեմ որևէ գործի, դու, իհարկե, կզնաս՝ առանց պայման կապելու:

Սիրելիներս, երբ մենք հավատում ենք Աստծո Շնորհքին, ու Աստծուց նախապես որևէ բան չենք ուզում, պայման չենք կապում ու աշխատում ենք Աստծո այգում, ապա Տերը մեզ շատ ավելին է տալիս. «...*Եւ Ամասիա Աստուծոյ մարդուն ըսաւ, Հապա ի՞նչ պէս ընելու է այն հարիւր տաղանդը զոր ես Իսրայէլի զօրքին տուի. ու Աստուծոյ մարդը ըսաւ, Տէրը քեզի անկէ աւելին կրնայ տալ*» (**2 Մնաց. 25:5-13**): Փառք Տիրոջը, որ հիմա մենք աշխատում ենք Տիրոջ այգում ու չենք մտածում վարձքի մասին, քանի որ սիրում ենք Տիրոջը:

Աստված մեզ փրկել է Իր ձրի Շնորհքով: «*Վասն զի շնորհքով փրկուած էք դուք հաւատքի միջոցով. և այս ոչ թէ ձեզմէ է, հապա Աստուծոյ պարգևն է. Ոչ թէ գործերէն, որ մէկը չպարծի*» (**Եփես. 2:8-9**): Շնորհքը բարի պարգև է, Աստծուց տրված նվեր, որի համար մարդը որևէ արժանիք չունի: Ուրեմն, մենք պետք է Աստծո տված շնորհքով ապրենք այս կյանքում ու փառավորենք Նրա Սուրբ անունը: Փրկությունը Աստծո ձրի պարգևն է, նվերն է մարդկությանը:

Հռովմ. 11:6-ում կարդում ենք. «*Եւ եթէ շնորհքով, ուրեմն ալ գործերէն չէ. ապա թէ ոչ՝ շնորհքը ալ շնորհք չըլլար. իսկ եթէ գործերէն է, ալ շնորհք չէ. ապա թէ ոչ՝ գործը ալ գործ չըլլար*»: Տանուտերն երկրորդ խմբի բանվորներին նույնպէս մեկ դահեկան տվեց, դա ոչ թե նրանց աշխատանքի վարձատրությունն էր այլ նվեր, նրանց հավատքի ու վստահության համար: Ուրեմն. «...*Եւ եթէ շնորհքով, ուրեմն ալ գործերէն չէ. ապա թէ ոչ՝ շնորհքը ալ շնորհք չըլլար*»: Եվ այդ է պատճառը, որ վերջին բանվորները, թեկուզ աշխատեցին մեկ ժամ, բայց ստացան այնքան, որքան առաջին խմբի բանվորները, որոնք աշխատել էին ամբողջ օրը՝ 12 ժամ:

Ամեն մի եկեղեցու անդամ պետք է աշխատի եկեղեցում, այսինքն՝ Տիրոջ այգում, առանց նյութականի ակնկալիքների: Հավատացե՛ք, սիրելիներ, Նա մեզ շատ ավելին կտա, քան մենք պատկերացնում ենք: «*Ան որ իր Որդւոյն չխնայեց, հապա մեր ամէնուն համար մարմնեց զանհկա, ալ ի՞նչպէս անոր հետ ամէն բաները մեզի չպարգևեր*» (**Հռովմ. 8:32**): Այգու Տերը գիտի՝ մեզ ինչ է պետք: Փառք Տիրոջը: Սիրելիներս, եկեք մենք էլ հավատանք ու վստահենք այգու տիրոջը, աշխատենք Նրա այգում ոչ թե պայման կապելով, կամ նյութական և այլ ակնկալիքներով, այլ սիրելով ու Նրան վստահելով:

Հրահայր Ամիրբեկյան

ԲԱՆՍԱՎԵՃ

«**Վերականգնուման**» ժամանակ էր, մեր աշխատավայր էին հրավիրել արթեիստ մի դասախոսի: Արհկոմի աշխատակիցը եկավ ինձ մոտ և տեղեկացրեց այդ մասին:

-Պյոտոր Նիկոլանիչ, մեր կուլտուրայի տանը բանավեճ է լինելու՝ «Ինչ է մարդը, և որն է նրա կյանքի նպատակը» թեմայով: Այնտեղ ներկա են լինելու «Գիտելիք» ընկերության մի քանի դասախոս, հանրակրթական դպրոցների մի քանի տնօրեն, և ցանկալի կլինեք, որ դուք, որպէս հավատացյալ և ձեզանից ևս մի տասը հոգի ներկա լինեին այդ բանավեճին:

- Ինչ արած,- պատասխանեցի նրան,- մենք կարող ենք ավելի մեծ խմբով այնտեղ ներկա գտնվել:

- Իսկապե՞ս,- աշխուժացավ նա, - այդ դեպքում ես ավելի շատ հրավիրատոմս կտամ ձեզ:

- Հրավիրատոմսի կարիք չկա, մի՛ անհանգստացեք: Մեզ համար

արդեն մեծ ուրախություն է, որ մեզ հրավիրել եք:

Միասին լավ աղոթեցինք ու գնացինք բանավեճի: Մենք համարյա հիսուն հոգի էինք: Մեր ընդդիմախոսները՝ աթեիստները, (դասախոսներ, դպրոցների տնօրեններ...) մոտ հարյուր հիսուն հոգի: Սկսեցին հարցի քննարկումը, թե ինչ է մարդը: Նրանցից ամեն մեկը խոսեց մոտ հինգ րոպե, և բոլորն էլ նույն բանից էին խոսում, ինչը մենք գիտեինք դեռ դպրոցական ծրագրից՝ Դարվինի տեսությունից, թե մարդն անընդմեջ զարգացման արդյունք է և այլն: Ես լուռ լսում էի: Ելույթի հերթն հասավ մի կնոջ, որը տպավորվել էիմ մեջ նրանով, որ հոնքերը բոլորովին հանված էին և դրանց փոխարեն մատիտով հոնքեր էին նկարված: Սա ևս նույն բանը կրկնեց: Ուղեղումս մի միտք ծագեց, որ եթե այս կնոջից հետո ինձ ձայն տան, ես հստակ ասելիք կունենամ: Ես ինքս երբեք նախաձեռնություն չեմ դրսևորում, որ ինձ ձայն տան խոսելու, որ չլինի թե Աստված ինքնագործունեության համար թույլ տա, որ խոսեմ ու խաչատառակ լինեմ:

Նկարագարդ կնոջից հետո ևս մի երեք-չորս հոգի էլ խոսեցին:

- Կա՞րողյոք մեկը, որ ասելու ինչ-որ բան ունի,- հարցրեց կազմակերպիչը:

Բոլորը լուռ էին, ես էլ՝ բոլորի պես: Այդ ժամանակ քաղխորհր-

դի նախագահն ասաց.

- Թող Պյոտր Նիկոլանիչ Նովորոկը խոսի:

Ասեմ, որ իմ ազգանունը գիտեին բոլորը, որովհետև երբ ինձ դատում էին, վեց ամիս շարունակ բոլոր լրատվամիջոցներն ամեն օր իմ մասին նյութեր էին տպագրում, որոնցում ինձ անխնա անարգում էին: Ես տեղիցս վերելա ու սկսեցի խոսել:

Պյոտր Նովորոկ

Դե՛, քանի որ իմ անունն էին հնչեցրել, ես որոշեցի խոսել, չնայած հեշտ չէր այսպիսի մի լսարանի առջև խոսել, որտեղ բոլորը կրթված են, բոլորն էլ սովորել են ինստիտուտներում, աթեիստական դպրոցներում են կրթվել, իսկ ես լիարժեք միջնակարգ կրթություն էլ չեմ ստացել, քանի որ ինձ դպրոցից հեռացրել էին, որովհետև ես հավատացյալ էի ու

չէի համաձայնում կոմերիտմիութեան անդամ դառնալ:

- Այսպիսի լուրջ հարցի քննարկումն ավելի հասկանալի դարձնելու համար, - սկսեցի ես, - եկե՛ք գտնենք երեք կարևոր հարցերի պատասխաններ՝ Որտեղի՞ց ենք մենք հայտնվել, ի՞նչ նպատակով և ու՞ր ենք մենք վերադառնալու: Մարդու կյանքի նպատակը թաքնված է այս երեք հարցի մեջ:

Հանկարծ ինչ-որ մեկը տեղից առաց.

-Ապացուցի՛ր, որ Աստված կա:

-Աստծուն հեռու փնտրել պետք չէ, - պատասխանեցի ես: -Օրինակ երբ պատին մի գեղեցիկ կտավ եմ տեսնում, ասում եմ՝ ինչ հիանալի նկարիչ է: Դուք ասում եք, որ Աստծուն չես տեսել ու չես ճանաչում, բայց ես կասեմ, որ նրան չեմ տեսել, բայց տեսնում եմ նրա ձեռքի գործը՝ երկիր մոլորակը: Ինքնաթիռի պատուհանից բացվում է մի հիանալի տեսարան՝ գետերով, անտառներով, լեռներով... և այս ամենը մեր Տիրոջ ձեռքերի գործն է, ով ստեղծել է երկիրն ու երկինքը:

Նայե՛ք ձեզ հայելու մեջ և համոզվեք, որ ձեր մարմնի մեջ ոչ մի ավելորդ բան չկա: Ինչու են ձեր աչքերը գլխի ամենավերևի հատվածում: Եթե հետևենք ձեր դավանած Դարվինի ուսմունքին, ապա ձեր մի աչքն առնվազն

պետք է լիներ ձեր ճակատի վրա, իսկ մյուսը՝ կրունկին, սակայն Աստված դրանք այնպես է տեղադրել, որ մենք կարողանանք ամեն ինչ լավ տեսնել:

Իսկ գիտեք, որ մարդու սիրտն օրական մղում է մոտ ութ տոննա արյուն (այս ինֆորմացիան բանավեճի գալուց առաջ Աստված ինձ տվեց օրացույցից պոկած թերթիկի վրա): Առաջ ես աշխատում էի շոգեկաթսաների վրա. մոնտաժող փականագործ էի: Ողջ կյանքում աշխատանքս պոմպերի հետ է կապված եղել, սակայն չեմ հանդիպել մի այդպիսի միացի, որ առանց նորոգման ու մասերի փոփոխման 70,80 և երբեմն էլ 100 տարի աշխատի: Իսկ մեր սիրտն աշխատում է գիշեր-ցերեկ՝ առանց դադարի: Միայն Աստված կարող էր մեր կրծքում ստեղծել այդպիսի կատարյալ միաց: Ես ձեռքերս այդ պահին վեր բարձրացրի ու ասացի., «Փա՛նք քեզ, Տ՛եր Աստված, Դու ինձ հրաշալի ես ստեղծել: Քո գործերը հրաշալի են»: Հետո շարունակեցի խոսքս՝ աշխատելով չվիրավորել հոնքերը նկարած կնոջը:

-Գիտե՞ք, թե ինչի համար են մարդուն տրված հոնքերը: Դրանք մեզ տրված են՝ որ ճակատից հոսող աղի քրտինքը աչքերը չլրցվեն: Փառք Աստծուն, որ ես հրաշալի եմ ստեղծվել:

Ներկաներից մեկը շրջվում է

դահլիճում գտնվող մեր քույրերից մեկին և ասում:

-Տե՛ս, իրեն կիսագրագետ է հայտարարում, բայց մի քիչ էլ անցնի, մեզ բոլորիս ծնկի կբերի:

Այդ ժամանակ ինձ հարցրին.

-Հիմա դուք ու՞մ եք հավատում:

-Ես հավատում եմ Հիսուս Քրիստոսին և հավիտենական կյանքին:

-Մի՞թե անդրշիրիմյան աշխարհից որևէ մեկը եկել է:

-Հիսուս Քրիստոսն է եկել ու մեզ փաստաթուղթ է թողել՝ Ավետարանը:

-Չէ՛հա, մահվանից հետո ոչ մի կյանք էլ չկա:

Իսկ այդ դահլիճում պատից կախված էր Նիկոլայ Օստրովսկու նկարը, ով Պավել Կորչագինի մասին է գրել: Ես դիմեցի այդ նկարին ու ասացի. «Է՛խ, Պավել՝ Կորչագին, այս պահին եթե այստեղ լինեիր, ես քեզ կհարցնեի, թե ինչ նկատի ունեիր, երբ ասում էիր. «Կյանքը մարդուն մի անգամ է տրվում, և այն պետք է այնպես ապրել, որ հետո տանջալից ցավ չապրես աննպատակ ապրած տարիներիդ համար»: Ուրեմն որտե՞ղ է լինելու այդ «տանջալից ցավը», եթե չկա անդրշիրիմյան կյանք: Ես խոսեցի մոտ կես ժամ, այնպես որ նույնիսկ բերանս չորացավ: Զգում էի, որ արդեն վերջացնելու ժամանակն է: Բայց հենց այդ պա-

հին ինձ նորից հարց տվեցին.

-Աստված կողմնակի՞ց է պատերազմին, թե՞ չէ:

Ստիպված էի նորից պատմել, որ Հիսուս Քրիստոսը եկել է, որ հաշտեցնի բոլոր ազգերի ժողովուրդներին, և եթե բոլորն ընդունեն Հիսուսի ուսմունքը, ապա աշխարհի վրա պատերազմներ չեն լինի:

-Այդ դեպքում ինչու՞ էր Հիսուսի թեմոցին գրված «Մեզ հետ է Աստված» բայց նա այդպիսի գազանություններ էր անում:

-Որովհետև նրա թեմոցին դա ուղղակի գրություն էր: Այդպես կարող է յուրաքանչյուրն էլ գրել, իսկ ինձ համար՝ Աստված ապրում է իմ սրտում: Եթե Հիսուսի սրտում էլ Աստված ապրեր, ապա նա պատերազմ չէր սկսի:

Աստծո ողորմությամբ ես պատասխանեցի բոլոր հարցերին: Կազմակերպիչը դիմեց դահլիճին.

-Ընկերներ՛ր, ընդմիջու՞մ անենք, թե՞ շարունակենք:

Այդ ժամանակ աղմուկ բարձրացավ, ոմանք ասում էին՝ շարունակենք, ոմանք էլ թե՛ բավական է, գնանք տուն: Ընդմիջում հայտարարվեց: Ընդմիջումից հետո դահլիճ վերադարձան մեր բոլոր քույրերն ու եղբայրները, իսկ աթեիստներից՝ տասից տասնըհինգ հոգի:

Ես դիմեցի մեր քաղաքի գործկոմի նախագահին.

-Իվա՛ն Վասիլևիչ, պարզվում է ձեր կողմնակիցները բարոյապես անկայուն են:

-Ինչո՞ւ:

-Նրանք բոլորը փախել են, իսկ մերոնք բոլորը տեղում են:

Այս բանավեճից հետո ես գնացի աշխատանքի: Հազիվ էի հասցրել հագուստս փոխել, մեկ էլ տեսնեմ դեպի ինձ է վազում մեր գործարանի կուսկոմի քարտուղարը, որը ներկա էր այդ բանավեճին, ու բարձրաձայն ասում է.

-Պե՛տյա, դուք հաղթեցիք...

Ես նրան պատասխանում եմ.

-Դե՛, որովհետև Աստված մեզ հետ է:

Եվ տարածվեց այդ լուրն ամբողջ գործարանով մեկ, միայն թե հիշիր՝ երբ կհաղթես ինչ-որ բանում, հիշի՛ր, որ դու՛ չես տարել այդ հաղթանակը: Փա՛ոք Տիրոջը, որ Նա մեր կողմից է: Եթե Աստված մեր կողմից է, ապա մեզ հաղթող չի լինի:

Մի տասը օրից մեզ նորից բանավեճի հրավիրեցին, նորից որոշել էին մեզ հետ **մարտնչել**:

Այս անգամ հավաքել էին քաղաքի բոլոր դպրոցների բարձր դասարանցիներին, ուսուցիչներին, ուղղափառ եկեղեցու քահանաներին և մերոնց՝ մոտ ութ հարյուր հոգի: Քննարկվում էր հետևյալ հարցը՝ «Որ բարոյականությունն է ավելի լավ՝ աթեիստակա՞նը, թե՞ հոգևորը, և ինչո՞ւ»:

Երբ ես ներս մտա, ինձ մոտեցավ բանավեճը վարողն ու ասաց. «Պյոտո՛ր Նիկոլանիչ, գրնանք բեմ, դուք նախագահության կազմում եք»: Ես ցանկանում էի ետնամուտքից մտնել բեմ, բայց բանավեճ վարողն ստիպեց, որ անցնենք դահլիճով, և երբ եղբայրներն էլ համառեցին, նա իմ ձեռքից բռնեց ու դահլիճի միջով անցկացնելով՝ տարավ դեպի նախագահություն: Բոլորը մեզ էին նայում, ու ես նրան ասացի.

-Հետաքրքիր ժամանակներ են եկել, դուք պետք է դա նկատեք...

-Դուք ի՞նչ նկատի ունեք:

-Առաջ մեզ դատարաններ էին տանում, իսկ հիմա՝ նախագահություն:

Նախագահությունում ինձ էին արդեն սպասում երեք քահանա: Ես նրանց դիմեցի՝ ասելով.

-Մենք այսօր պետք է խոսենք անհավատ մարդկանց և երիտասարդների առջև, եկե՛ք՝ միմյանց չքննադատենք ու մերժենք:

Նրանցից մեկն ասաց.

-Հասկանալի է, դա ինձ է ուղղված (ես ոչինչ չգիտեի): Այդ ես եմ վերջերս «հիսունականների» հասցեին անզգույշ արտահայտություններ թույլ տվել:

Մեզ տարան բեմ՝ երեք քահանա, երեք աթեիստ, ես, մեր եղբայրներից մեկն ու բապտիստներից մի եղբայր: Ամեն մեկիս

խոսքի համար տրամադրվում էր հինգ րոպե: Երբ խոսքն ինձ հասավ, ես ասացի, որ այս բանավեճն ինձ համար ժամանակի զուր կորուստ է, որովհետև բարոյականության լավն ու վատը մեզ արդեն պատմությունն ապացուցել է: Սովետական իշխանության յոթանասուն տարիների ընթացքում մենք լավ տեսանք, թե ինչ է իրենից ներկայացնում աթեիստական բարոյականությունը: Բոլորը գիտեն Ստալինի մասին, ով ավերում էր եկեղեցիներն ու տաճարները, հոգևոր սպասավորներին դատում էր ու ուղարկում արքայ, բանտեր, գնդակահարում, ոչնչացնում մարդկանց: Այսպիսին էր այդ աթեիստի բարոյական կերպարը: Իսկ մեր առաջնորդը Քրիստոսն է:

Նա կոտրված եղեգը չի ջաղջախում և մարմնող պատրույգը չի հանգցնում, և Նրան են հետևել միլիոնավոր մարդիկ:

Այդ ժամանակ ինձ ասացին, որ իմ ելույթի ժամանակն սպառված է, չնայած ես դեռ ոչինչ չէի հասցրել ասել: Ես դիմեցի դահլիճին, ուր մոտ ութ հարյուր մարդ կար:

-Իմ ժամանակն սպառված է, բայց ես շատ կուզենայի ձեզ համար կարդալ այս Գրքից քրիստոնեական բարոյականության մասին, - ու վերև բարձրացրեցի ձեռքիս Ավետարանը, - դուք կցանկանայի՞ք լսել:

Ամբողջ դահլիճը միաբերան բղավեց՝ ա՛յո: Ես իր հերթին սպասող դասախոսին ասացի.

-Տեսնու՞մ եք, խնդրում են, ես պետք է կարդամ:

Բացեցի **Եփեսացիներին** ուղղված թղթի 4-րդ գլուխն ու կարդացի. «**Ով գողանում էր, է՛լ թող չգողանա...**» և այլն: Ահա սա է քրիստոնեական բարոյականությունը: Մի տասը րոպե էլ քարոզեցի: Հետո խոսքը տվեցին մեր Ստանիսլավ եղբորը: Նա տանը դուրս էր գրել Աստծո մասին Տոլստոյի և Պուշկինի ստեղծագործություններից: Ստանիսլավին մի քանի անգամ ընդհատեց կազմակերպիչը, իսկ նա ի պատասխան.

-Մի՛ շտապեք, ողջ կյանքում շտապում եք և այդպես էլ անապաշխար դժոխք եք գնում:

Ես կազմակերպիչին ասացի.

-Մի՛ ընդհատեք, նա եկեղեցում էլ է այդպես վարվում, մինչև իր ասելիքը չվերջացնի, չի դադարի:

Հաջորդ օրը աշխատակիցները բերեցին այդ օրվա թերթը, իսկ առաջին էջին մեր նկարներն են. ամենավերևում ես՝ Ավետարանը ձեռքիս, հետո Ստանիսլավ եղբայրն իր թղթերով, ավելի ներքևում քահանաները և աթեիստները: Նայում եմ ու ասում.

-Կեցցե՛ թղթակիցը, հասկացել է, որ Աստծո խոսքը պետք է միշտ դնել ամենավերևում:

Աստծու խոսքը մեր ամենագորավոր զենքն է, իսկ մնացած բոլոր խոսքերը փտած հեճարաններ են: Ուրեմն, վերցրե՛ք Ավե-

տարանը և առա՛ջ գնացեք: Թո՛ղ Աստված օրհնի ձեզ:

Պյոտրո Նովորոկ

Ամենալավ պատմությունը սիրո մասին

Հիվանդասենյակում, ինձ ամենամոտ մահմակալին պառկած էր մոտ երեսուն տարեկան մի հրեա՝ թոֆախտի վերջին փուլում: Նա վերջապես հայտնվել էր մի վայրում ուր նրա նկատմամբ դրսևորվել էր ֆրիստոնեական բարեգթություն:

Չնայած այն բանին, որ նա հասկանում էր, որ իրեն շատ ֆիչ է մնացել ապրելու, միևնույն է, ոչ Աստծու գոյությանն էր հավատում, ոչ էլ անդրշիրիմյան կյանքին՝ ենթադրելով, որ մահով ամեն բան վերջանում է:

Ինչը ես չէի սպասում հաղիպել հրեա մարդուց, դա այն էր, որ իր նախնիների աստվածավախությունից ոչինչ չէր ժառանգել:

Երբ առաջին անգամ ինձ թույլ տվեցին վեր կենալ անկողնուց և հիվանդասենյակից դուրս գալ, նա ինձ դիմեց խընդրանքով.

–Եթե դժվար չի, չէի՞՞ք կարող գնալ գրադարան և ինձ մի գիրք բերեի՞ք:

Ես խոստացա նրան

կատարել իր խնդրանքը, եթե իմ հիվանդոտներն ինձ չդավաճանեն և հարցրի.

–Իսկ ի՞նչ գիրք կնախընտրեի՞ք:

–Բերե՛ք մի հին, լավ սիրային պատմություն, բայց այն անպայման պետք է լինի հետաքրքիր և գրավիչ:

Ես սենյակից դուրս եկա ինքս ինձ մեղադրելով ավելորդ հարցասիրությանս համար, քանի որ եթե չհարցնեի, ապա կարող էի ընտրել մի գիրք իմ ցանկությանը: Իսկ հիմա ես պետք է կատարեի նրա ցանկությունը:

Մինչ գրադարան հասնելը, խընդրեցի Աստծուն, որ ինձ ցույց տա համապատասխան մի գիրք, որը օգուտ

կրեքի մահացու հիվանդ այդ խեղճ մարդուն:

Երբ գրադարանում բացեցի գրապահարանը, առաջինը, որ գարնեց աչֆիս՝ Աստվածաշունչն էր ու ես հիշեցի Հովհաննու ավետարանի երրորդ գլխի 16-րդ խոսքը: Վերադառնալով հիվանդասենյակ՝ Աստվածաշունչը դրեցի հրեայի մահնակալին, բացեցի Հովհաննու ավետարանի 3:16 համարը և այն մատնացույց արեցի նրան: Այդ բառերը կարդալուց հետո նա երկար ժամանակ նայում էր Աստվածաշունչին, հետո մտախոհ ասաց. «Այ դու խորամանկ»: Իսկ ես հավաքեցի իմ ողջ ֆաջությունն ու ասացի. «Այդ գիրքն աշխարհում սիրո մասին երբևէ գրված կամ գուցե դեռ գրվելիք գրքերից ամենա հետաքրքիրն ու գրավիչն է»:

Ինձ թվաց, որ այդ անհավատ մարդը ցնցված է Աստծո սիրո հայտնության լուրից: Այդ օրվանից սկսած նա ամեն օր Աստվածաշունչ էր կարդում: Կարդացածի մասին նա ոչինչ չէր ասում, և ասեմ, որ նա այլևս խոսելու ուժ էլ չուներ: Երբ նա արդեն բոլորովին թուլանում էր, բաց Աստվածաշունչը մնում էր նրա կրծքին դրված: Այդ տեսարանը ինձ մինչև հոգուս խորքը ցնցում էր: Մի անգամ, երբ հիվանդը ուժասպառ եղած ֆնեց, նրան խնամող բուժփույրը փորձեց վերցնել գիրքը: Նա անմիջապես արթնացավ և մինչև Աստվածաշունչը չդրեց իր հիվանդ կրծքին, չհանգստացավ:

Երբ մի ֆանի շաբաթից ինձ դուրս գրեցին, հրեան գրեթե հասել էր ավետարանի վերջին: Իր կարդացածի ու ապրումների մասին նա շարունակում էր ոչինչ չասել:

Օր օրի կենսական ուժերը լքում էին նրան: Ես մի ֆանի օրով գյուղ գնալուց հետո երբ ֆաղաֆ վերադարձա, այցելեցի հիվանդանոց, սակայն հրեայի մահնակալին մեկ այլ մարդ էր պառկած: Ինձ ասացին, որ նա մի ֆանի օր առաջ էր մահացել: Ավագ բուժփույրը, ով նրա մոտ էր եղել մինչև մահ, պատմեց, որ իր ողջ կյանքի ընթացքում տեսած մահերից այդ մարդի մահը ամենահրաշալի ու երջանիկ մահն էր: Նա մահացել էր հաշտված Աստծո հետ և հավատացած Նրա համապարփակ սիրուն, չդադարելով հիացմունքով կրկնել Հիսուսի անունը:

Սիրտս ցնծում էր ուրախությունից: Ես այնքան շնորհակալ էի Աստծուն, որ

«Վասն զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ» (Յովհաննու 3:16):

Ինձ թվաց, որ այդ անհավատ մարդը ցնցված է Աստծո սիրո հայտնության լուրից: Այդ օրվանից սկսած նա ամեն օր Աստվածաշունչ էր կարդում: Կարդացածի մասին նա ոչինչ չէր ասում, և ասեմ, որ նա այլևս խոսելու ուժ էլ չուներ: Երբ նա արդեն բոլորովին թուլանում էր, բաց Աստվածաշունչը մնում էր նրա կրծքին դրված: Այդ տեսարանը ինձ մինչև հոգուս խորքը ցնցում էր: Մի անգամ, երբ հիվանդը ուժասպառ եղած ֆնեց, նրան խնամող բուժփույրը փորձեց վերցնել գիրքը: Նա անմիջապես արթնացավ և մինչև Աստվածաշունչը չդրեց իր հիվանդ կրծքին, չհանգստացավ:

Երբ մի ֆանի շաբաթից ինձ դուրս գրեցին, հրեան գրեթե հասել էր ավետարանի վերջին: Իր կարդացածի ու ապրումների մասին նա շարունակում էր ոչինչ չասել:

Իր բարեսրտության շոյալությամբ բարեհաճեց ինձ օգտագործել, որպեսզի այդ խեղճ, բայց հիմա այդքան հարստացած հոգուն տա աշխարհի ամենամեծագույն

ու հրաշալի սիրո պատմությունը:

Սիրելիներս, գուցե դուք կարդացել եք բազում սիրային պատմություններ, որոնք ձեզ շատ են դուր եկել, սակայն հիշե՛ք, որ դրանք բոլորն էլ անիրական ու շինծու պատմություններ են ու ազդում են մարդու մտքի վրա, բայց այն գիրքը,

որը ես տվեցի այդ անհավատ հրեային, ազդում է մարդու սրտի վրա ու այն իրական է, ոչ թե հնարած: Աստվածաշունչը իրական անձնագրի մեծ սիրո պատմություն է:

Կարդացե՛ք Աստծո սիրո պատմությունը:

Կինդ արդեն մեռած է

Ազգությանը եզդի են, ծնվել են Երևանում: Անունս Արթուր է, ազգանունս Հաբոյան: 1986 թվին գործի բերումով ընտանիքով տեղափոխվել ենք Տաճրով: Մենք՝ եզդիներս, արևապաշտ ենք: Երբ լսում էի, թե ինչ որ մեկը քրիստոնեություն է ընդունել, մանավանդ իմ ազգականներից՝ ծաղրում էի, անարգում, նսենացնում, անգամ ծեծում ու նրանց անվանում դավաճաններ:

Ես ապրում էի անհոգ կյանքով, առատության մեջ, ոչ մի պրոբլեմ, ոչ մի կարիք չունեի: 2014 թվին հայրս մահացավ: Դրանից հետո կինս ծանր հիվանդացավ: Ես ընկա հիվանդանոցների դռները: Անհոգության դռները փակվեցին, բացվեց հոգսերի դուռը: Անելանելի վիճակից դուրս գալու համար պատրաստ էի անելու ամեն բան: Դիմում էի մեր շեյխերին, զոհեր էի մատուցում իմ իմացած բոլոր կուռքերին, դիմում էի գուշակներին...

Երբ գնացել էինք Եզդիպոսու հանգստանալու, ես այնտեղից մեծ քանակով կռապաշտական իրեր, արծանիկներ, աչքի ուլունքներ էի բերել ու շարել տանս ամեն տեսանելի տեղերում (իբրև դրանք ընտանիքս պիտի պաշտպանեին, հարստությունս պիտի ավելացնեին. հավատքս դա էր): Բըժիշկները կնոջս մոտ բազում ծանր ու անբուժելի հիվանդություններ հայտնաբերեցին, մինչև անգամ քաղցկեղ: Նա այնքան էր նիհարել, որ միայն կաշին ու ոսկորն էր մնացել, գույնը բացարձակ կորցրած, աչքերը՝ կարծես մարած, քայլել այլևս չէր կարողանում...

Մի ամիս օնկոլոգիայի բաժանմունքում պառկելուց հետո բժիշկը կանչեց ինձ ու ասաց.

«Մենք ոչինչ չենք կարող անել. ուղեղի քաղցկեղ, ոսկորների փտախտ, ողնաշարի ճողվածքներ... մենք ոչնչով չենք կարող օգնել. նրան ապրելու

մնացել է մի տասը օր: Ավելի լավ է տուն տանեք. միևնույն է՝ ոչինչ չի ուտում, ոչ մի դեղամիջոց նրան չի օգնում, գոնե տանը մի քանի օր իր երեխաների հետ կլինի:

Ես վերցրի հիվանդության պատմությունը և ուղարկեցի Իսրայել: Այնտեղից պատասխանեցին. «Մի՛ բերեք մեզ մոտ. մենք ոչինչ չենք կարող անել»: Հետո Մոսկվա ուղարկեցի, նորից հրաժարվեցին բուժելուց... և այսպես շատ-շատ կլինիկաներ, ուր որ ասում էին, տանում էի կնոջս, մի վերջին հույսով, բայց ապարդյուն: Տանում էի գուշակների մոտ, անհատ մարդկանց, իզուր ու իզուր...

Կնոջս տուն տարա. բոլոր բժիշկները անճարությունից հրաժարվել էին (հետո իմացա, որ կինս այդ ամբողջ ընթացքում, որը ձգվեց ինը տարի, աղոթել է Հիսուսին, բայց ինձնից թաքուն, քանի որ ես խիստ դեմ էի քրիստոնյաներին): Ծանոթ, բարեկամ այցելում էին ու հուսահատ դուրս գալիս: Կինս անճանաչելի էր դարձել. նրան նայել անգամ դժվար էր, նա պառկած էր ինչպես կենդանի դիակ: Նրանից կարծես ստվերն էր մնացել, կկռեր երևի մի 20-22 կիլոգրամ:

Մի կին կար, որ աղոթում էր ինչ-որ սրբապատկերի առաջ, որի մոտ բուժվելու հույսով հաճախ էի տանում կնոջս: Եվ երբ վերջին անգամ կնոջս գրկած տարա՝ քանի որ նա վաղուց քայլել չէր կարողանում, այդ կինն ասաց.

-Քո կնոջը մնացել է մի քանի ժամ ապրելու, և հիմա քայլը քոնն է, (այդ պահին Աստված այդ կնոջ բերանով խոսեց ինձ հետ) նրան կարող են օգնել

միայն քրիստոնյաները: Տա՛ր նրան այնտեղ, հավատացյալ մարդիկ կաղոթեն նրա համար, նրանց աղոթքով Տերը կբժշկի կնոջդ:

Ես կատաղեցի, բորբոքվեցի, անպատվեցի այդ կնոջը՝ թե այսքան տարիներ ոչինչ չի արել, միայն իմ փողերն է կերել, խաբել է ու հիմա էլ ուղարկում է քրիստոնյաների մոտ. դա իմ հավատքին և ընդհանրապես եզրի ազգի հավատքին անարգանք է:

Մի օր էլ աշխատավայրում եմ, մայրս զանգեց ինձ, թե «Արթուր, Իրման մահացավ»:

Շտապ տուն հասա: Կինս մահացած էր, գույնը զարմանալի կապտականաչավուն էր: Զգիտեմ ինչու, էլի հույս փայփայելով՝ փոքրիկ հայելի բերեցի, պահեցի քթի մոտ. գոլորշու մի աննշան հետք նկատեցի.

-Մամա՛, ի՛նչ եք ողբում, - ասացի, - նա կենդանի է:

Վազեցի, բարձրացա շենքի տանիքն ու ամբողջ ուժով գոռացի.

-Աստվա՛ծ իմ, եթե դու նրան տանես, ես ինձ այստեղից ցած կնետեմ:

Ինչ-որ մեկը զանգահարել էր, թե հավատացյալները ուզում են այցելել, աղոթել (հետո հասկացա՝ քույրս, որին ես հավատքի համար հալածում էի, անգամ ծեծում, խնդրել էր իրենց հովվին, որ այցելի կնոջս ու նրա համար աղոթի), բայց ես հակառակվում էի անգամ այդ ժամանակ. «Ով ուզում է գա, միայն ոչ դրանք: Լավ է կինս մեռնի, քան նրանք մտնեն իմ տուն: Նրանց ոտքը այս շենքից ներս չմտնի»:

Գոռում էի, վիճում, բայց մայրս մնում էր անդդովելի:

-Որդի՛ս, կինդ արդեն մեռնում է, սա

քո վերջին հնարավորությունն է, մի՛ կորցրու այն,- հորդորում էր մայրս,- հաղթահարի՛ր «եսդ», չէ՞ որ դու նրան սիրում ես, հանուն այդ սիրո, հանուն երեխաներիդ...

Թեև ինձ համար մեծ անպատվություն էր, բայց որոշեցի մի կերպ դիմանալ: Սակայն մտքումս որոշել էի, որ երբ տնից դուրս գամ, նրանց ոտքերիս տակ պիտի գցեմ (մարդ ծեծելը սովորական բան էր ինձ համար): Նրանք եկան իրենց հովվի՝ Պոպով եղբոր հետ: Եվ երբ ես նրանց պատմում էի, թե կինս ինչով է հիվանդ, նա խոսքս կըտրեց.

- Հիվանդը նա չէ, դու ես հիվանդ,- հանդուգն պատասխանեց ինձ:

Հետագայում եղբայրն ինձ ասաց, որ հոգով տեսել էր, որ այդ ամբողջ չարիքի արմատը հենց ինձանում է. այդ կուռքերը, կախարությունները... իրենց չար գործն են արել իմ ընտանիքում:

Այդ խոսքը այնպես վրաս ազդեց, որ թվաց թե ինձ մտքեցին եռացող կաթսայի մեջ: Ես այրվում էի բառի իսկական իմաստով, չէի հասկանում թե ինչ է կատարվում: Թվում էր, թե աշխարհում ինչ վատ բան որ կատարվել է, իմ մասնակցությամբ է կատարվել: Սուրբ Հոգին նույնը հայտնել էր Պոպով եղբորը:

Աղոթքն այնքան զորավոր էր, որ թե ես, և թե կինս զգացինք Աստծո ներկայությունը մեր վրա: Երբ եղբայրները դուրս էին գալիս, ինձ ու կնոջս հրավիրեցին հավաքության: Երկու օր հետո, կիրակի առավոտյան, Աստված կնոջս այնքան ուժ էր տվել, որ կինս վեր էր կացել և պատրաստվել էր

հավաքության գնալու համար: Հետո էլ մեզ արթնացրեց.

-Վե՛ր կացեք, մենք հավաքության ենք, անպայման պիտի գնանք:

-Ինչպե՞ս..., չէ՞ որ դու շատ թույլ ես, միայնակ քայլել անգամ չես կարողանում...

Ինչևէ, գնացինք եկեղեցի: Նորից Իրմայի համար աղոթեցին: Մեծ պայքար էր գնում, աղոթքի պատերազմ:

-Ես ցնցվում էի, - պատմում էր կինս,- հետո բաց աչքերով տեսա ինչ որ սև ստվերի նման մի ուժ դուրս եկավ ինձանից, ու ես լիովին ազատագրվեցի:

Մի քանի օրից եղբայրները կրկին այցելեցին մեզ: Պոպով եղբոր մոտ սիրտս բացեցի և խոստովանեցի ամեն արածս: Հետո ինձ յուղով օծեցին ու ծնկեցին աղոթքի: Ես էլ ծնկեցի: Աղոթում էի, բայց չէի հասկանում ինչ լեզվով: Հետո տեսնում եմ լույս, սպիտակ ամպ, ու ամպի մեջ՝ մարդու կերպարանք՝ ճերմակ հանդերձով: Բռնեցի հանդերձի փեշից ու Նա ինձ վեր բարձրացրեց: Ես չէի ուզում բաց թողնել, չէի ուզում ցած իջնել, բայց երբ

աղոթքը ավարտվեց, ես հայտնվեցի մարմնիս մեջ: Ներկաները ասացին, որ աղոթքի ժամանակ ես փալասի պես ընկած եմ եղել հատակին: Հասկացա, որ դա այն ժամանակն էր, երբ ես դուրս էի եկել իմ մարմնից՝ Տիրոջ փեշը բռնած: Ես ցնծում էի, բոլորին ուզում էի սիրել, անդադար աղոթում էի Սուրբ Հոգով: Հարազատներիս թվում էր, թե խելքս թոցրել էմ: Եկավ կիրակի օրը: Արթնանում եմ, կինս կողքս չէ. գիշերը ես եմ պառկեցրել. նա դեռ չէր կարողանում քայլել, ինքնուրույն ինչ որ բան անել: Երեխաներս ևս զարմացած էին: Մեկ էլ լոգասենյակի դուռը բացվեց և դուրս եկավ Իրման:

-Դու կանգնու՞մ ես, ինքնուրույն քայլու՞մ..., - զարմացած հարցրի նրան:

Մեծ ուրախություն ապրեցինք: Գնացինք եկեղեցի: Եկեղեցին լեցուն էր: Ամաչում էի նայել այդ մարդկանց, որոնց ես մարդ չէի համարում, որոնց ես հաճախ նսեմացրել եմ, անպատվել, բայց որոնք հիմա ծնկի եկած աղերսում են Տիրոջը ինձ համար, կնոջս ու ընտանիքիս համար՝ ծոմերով, աղոթքներով պատերազմելով չարի դեմ: Հետո ես չհասկացա, թե ինչ կատարվեց կնոջս հետ. նրան առանձնացրին և նրա համար աղոթք էին անում առանձին: Բոլորից սեր և ջերմություն էի զգում իմ հանդեպ, բայց ես ինձ անարժան էի տեսնում:

Եկանք տուն, մեկերկու օր դեռ կինս թույլ էր: Հետո կամաց-կամաց սկսեց ոտքի կանգնել: Օր օրի ապաքին-

ման նշանները շատանում էին: Հաջորդ կիրակի, երբ գնացինք եկեղեցի, մարդիկ չէին կարողանում հավատալ, որ իրենց առջև կանգնածը այն հիվանդ կինն է:

Անցավ կարճ ժամանակ, կինս արդեն տանը գործեր էր անում, կերակուր էր պատրաստում. դա մեծ ուրախություն էր մեզ համար: Որոշեցի մի անգամ էլ կնոջս տանել բուժզննման: Նրա հետ գնացինք հիվանդանոց, ես մենակ մտա բժշկի առանձնասենյակ: Բժիշկը նայեց ինձ և՝

-Ի՞նչ է եղել, Դուք էլի ինչ-որ մեկի՞ն եք բերել:

-Ոչ, ես կնոջս եմ բերել ստուգման:

-Բայց Ձեր կինը արդեն վաղուց մահացած պետք է լինի: Ես արդեն երեսուն տարի է՝ ուռուցքաբան եմ, հիմա էլ դոկտորական եմ գրում, ինչպես կարող է նա կենդանի լինել:

Ես ոչինչ չասացի, մոտեցա դռանը, բացեցի ու ներս կանչեցի կնոջս:

-Ինչպե՞ս...: Դուք կենդանի՞ եք, - զարմանքից քար կտրեց նա, - գնանք, ես անպայման պետք է բուժզննում անցկացնեմ:

Երբ ավարտեց զննումը, մոտեցավ ինձ. «Երիտասարդ, հրաշք է կատարվել. դա կարող էր անել միայն Աստված: Ձեր կինը առողջ է, ինչպես նորածին մանուկը: Նրա մոտ այլևս

չկա ուղեղի քաղցկեղ, չկա ոսկորների փտախտ, չկան ողնաշարի ճողվածքներ, ոչ մի հիվանդություն...»:

Ես դուրս եկա հիվանդանոցից, ընկա ծնկներիս ու դիմեցի Տիրոջս.

-Հա՛յր իմ, քանի ես կենդանի եմ, ինձ և իմ ընտանիքը հանձնում եմ Քո Սուրբ ձեռքերի մեջ և պիտի Քեզ ծա-

ռայեմ մինչև վերջին շունչս,- ասացի ես վստահության մեծ զգացումով:

Դրանից հետո մեծ հալածանքներ սկսվեց ազգակիցներիս կողմից. այդ հրաշքը տեսնելով հանդերձ նրանք էլի շարունակում էին իրենց կուռքերին պաշտել ու ինձ էլ փորձում էին հեռացնել Տիրոջիցս:

Առողջանալուց հետո մենք ունեցանք ևս երկու որդի, թեև բժիշկները կնոջս ասել էին, թե երեխա չի ունենա: Հիմա իմ հինգ երեխաները, ողջ ընտանիքով եկեղեցում ենք:

Փառք Տիրոջս հավիտյան այդ մեծ փրկության համար:

Ծեր գնդապետը

Մի ծեր գնդապետ կար, որ քաղաքացիական պատերազմի օրերին մեծ Հարգանքի էր արժանացել և մեծ Համբավ էր վաստակել ուրիշներին տիրելու, կառավարելու իր կարողությամբ և ազդեցությամբ: Մի օր քաղաքում ազգամիջյան խռովություն է ծագում: Վիճակն այնքան է վատթարանում, որ իշխանությունները անկարող են լինում ըմբոստությունը զսպել: Ստիպված կանչում են ծեր գնդապետին, և երբ նա գալիս է, խռովարարներն իսկույն ցրվում են, ու խաղաղություն է տիրում: Ցավոք, որոշ ժամանակ անց այս ծեր գնդապետին Հարբած վիճակով մեռած են գտնում գինետան մեջ: Այո, ուրիշներին զսպելու մեջ նա մեծ վարպետ էր, սակայն իրեն զսպելու մեջ անհաջող ու ձախողակ: **Առակաց 16:32-ում** կարդում ենք. **«Թրկայնամիտ մարդը Հզոր մարդուց լավ է, ու իր Հոգին զսպողը՝ քաղաք գրավողից»:**

Եթե չատ հարստություն եւ մեծ տիտղոսներ ու պաշտոններ ունենանք, սակայն եթե մեր գործերը չար են, նշանակում է ոչինչ ենք, եւ մեր կյանքը կորած է ու անօգուտ: Ահա մի պատմություն, որ օգտակար կլինի բոլորիս համար:

Մի ժամանակ ապրել է մի հարուստ իշխան: Նա ցանկանում է իր կենդանության օրոք պատրաստել իր տապանաքարը, որի վրա գրել է տալիս. «Այս է տապանագիրը Հովսեփ իշխանի, որ 80 տարեկան հասակում մեռավ, բայց միայն յոթ տարի կյանք վայելեց»: Նրա ազգականներն ու ծանոթները համարում էին որ այդ գրվածք սխալ է, ուստի ասացին որ ուղղի այդ սխալը, ասելով, թե՝ եթե մարդը 80 տարեկանում է մեռնում, ուրեմն 80 տարի է ապրել եւ ոչ թե յոթ: Սակայն Հովսեփին իր կյանքի հանգամանքները լավ ճանաչելով՝ իրեն հեգնողներին հետեւյալ բացատրությունն է տալիս. «Գիտե՞ք, ինչու համար եմ այդպես գրել տապանագիրս. յուրաքանչյուր քրիստոնյայի պարտքն է այս աշխարհում ապրել բարոյական կյանքով, իսկ ես 73 տարի զելս կյանքով եմ ապրել եւ միայն վերջին յոթ տարին եմ ուղիղ ճանապարհով ընթացել ու Աստծուն հաճելի կյանք ապրել: Դրա համար ես այն զելս կյանքիս տարիները վնասակար եւ կորած եմ համարում»:

Մի՛ ասեք Աստված լուծ է, երբ ձեր Աստվածաշունչը հազվադեպ է բացվում:

* * *

Մի վախեցիր վաղվա օրից, իմացիր, որ քո Տերն արդեն այնտեղ է:

* * *

Ճշմարիտ սեր գտնելու լավագույն տարբերակը Աստծուն գտնելն է. «Ան որ չի սիրեր՝ Աստուած չի ճանչնար. վասն զի Աստուած սեր է» (1 Հովհ 4:8):

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

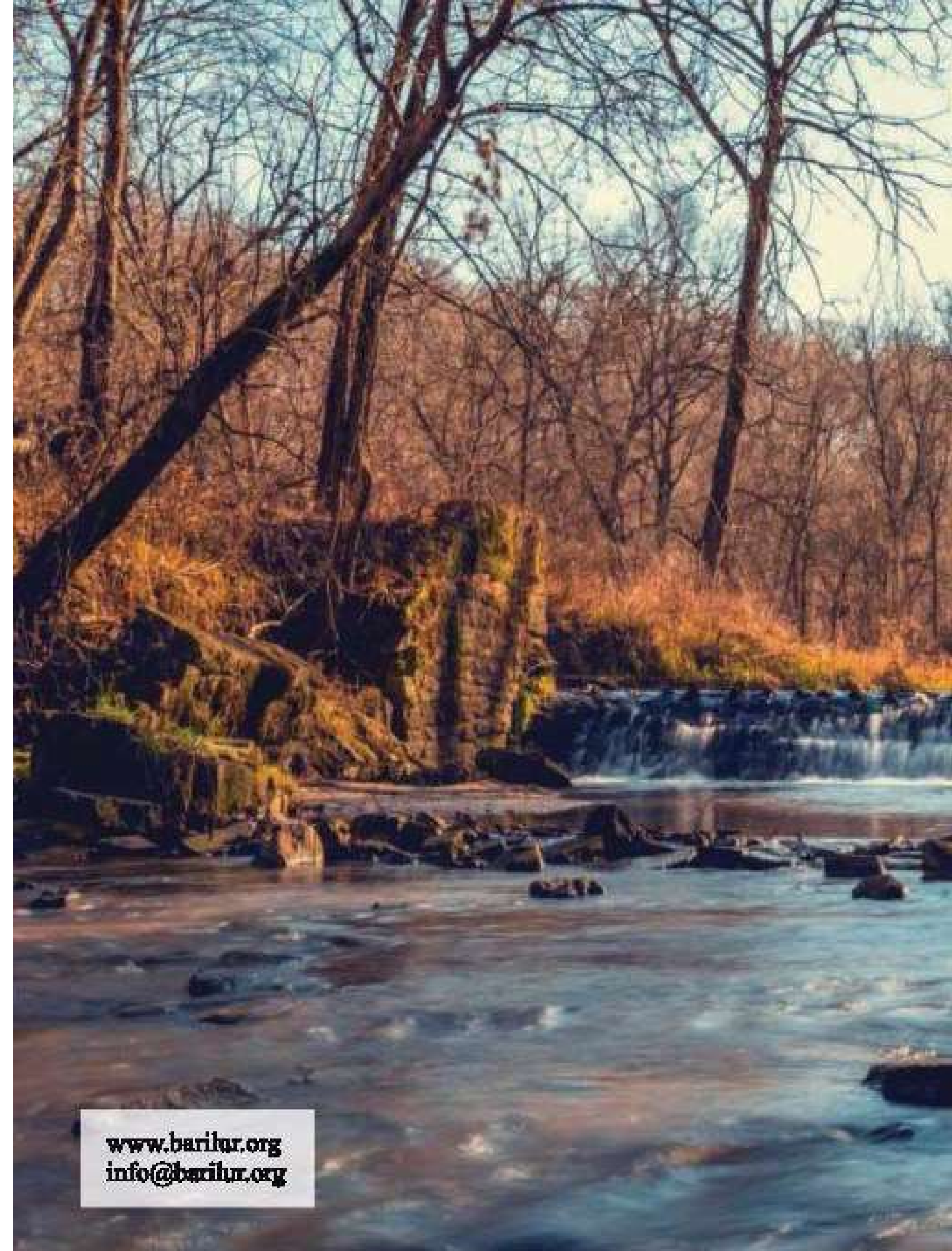
Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միակերպ Որդուն արեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Արմենյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Արամբեկյան Սարգիս
ՀԱԾ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Սիարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արսիյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Արամբեկի	094 30-80-40	Դավթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սերոշյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փյոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատաղյան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Մասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուժան
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սերոշյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարգարյան Սիեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Էդիկ Սովակ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսեկյան Աշոտ
Դարաբադ	094 00-94-08	Մարգարյան Սիեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սալիսակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սեան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրխալյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barihur.org
info@barilur.org